

LBRIS

We know
books

OLGA MENAI

Fata din viz

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MENAI, OLGA

Fata din vis / Olga Menai. - Nojorid : Petale scrise, 2024
ISBN 978-630-6557-50-9

821.135.1

Editare și corectare: Mihaela Anghel

Tehnoredactare: Tudor Neag

Montaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian BuzașContact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Capitolul 1

Ella

În birou se auzeau atât de multe voci, încât era imposibil să porți o conversație civilizată cu un coleg de muncă, fără a ridica tonul, chiar dacă îți dădeai jos căștile. Zgomotul din încăpere era extenuant pentru începători, însă toți operatorii call-center, după o perioadă, se învățau cu gălăgia, iar atunci când erau cu un client pe fir, aveau impresia că, în ciuda rumorii, în jurul lor este liniște. Se concentrau doar asupra omului din spatele telefonului și a problemei acestuia, căci în asta consta job-ul.

Exact așa pățeam și eu, în general. Mă obișnuisem cu toată acea energie de acolo și nu mă mai deranja forfota. Mi se părea normal până și faptul că aveam calculatoarele unul lângă celălalt, separate doar de o scândură, care să dea impresia de birouri individuale, când de fapt, nimic nu era privat acolo. Era o sală mare, unde zeci de oameni vorbeau la telefon în același timp. Unii butonau nervoși, apăsând cu putere acele mici taste, alții explicau clienților câte ceva, iar majoritatea își dădea ochii peste cap. O nebunie care, la un moment dat, ajungea să îți placă.

Aproape toți preluau ca un burete energiile negative, astfel că, la finalul programului, vedeai numai fețe lungi. Simțeau cum atmosfera era încărcată și auzai cum toată lumea se plânge. Din când în când mai răsuna câte o înjurătură sau un scaun trântit. Exact ca la balamuc.

– Centralisto, hai că s-a terminat programul!

În ciuda faptului că în acel moment eram ocupată, am recunoscut imediat vocea și apelativul. Am ridicat o mână, arătând degetul mijlociu către colega mea, fără să întrerup discuția cu bărbatul pe care îl aveam în telefon. Era litere de lege: clientul nostru, stăpânul nostru. Indiferent de cum era acea ierarhie, aveam niște reguli și întotdeauna trebuia să fim amabili și să gestionăm cât mai bine problemele celor pe care îi aveam pe fir. De asta eram acolo. Pentru asta încasam un salariu.

Alexandra, colega mea, avea un limbaj colorat pe care îl folosea chiar și la locul de muncă și, pe cât de inadecvat era uneori, pe atât era de plăcut să auzi un om care vorbește degajat în cele mai stresante situații. În timp ce toți eram ca niște șoriceți în cutiuțe, care se străduiau să facă față fiecărei zile în parte, indiferent cât de nervoși erau clienții, ea era ca o gură de aer proaspăt. Prietena mea își avea scaunul cu câteva rânduri mai în spate, pentru că așa am găsit locuri în acea mare sală. Poate că era mai bine că nu stătea lângă mine, pentru că era destul de zgomotoasă și nu în sensul bun al cuvântului. Putea fi destul de enervantă uneori.

– Sigur, i-am spus eu domnului care se lamenta de faptul că nu-i merge internetul. Apăsați „Doar 3G”, în cazul în care vă arată 4G, pentru că în zona dumneavoastră nu există acoperire pentru 4G și, atunci când este setat pe acesta, internetul vă merge mai greu.

– Gata. Acum îi dau restart, da?

– Da, da. Exact.

– Merge, mi-a spus vocea din telefon, după o scurtă tăcere.

Era o situație des întâlnită și știam că pot rezolva ușor această problemă. Erau mulți oameni care sunau din cauza internetului prea slab și, în cele mai multe dintre cazuri, nu era

nevoie de mult efort ca să remediez disfuncționalitatea. Evident, existau și situații când trebuia să trimit o echipă de tehnicieni la adresa clientului sau când, efectiv, nu mă descurcam și pasam apelul către alt operator.

– Foarte bine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu. Mulțumesc. Ați fost tare amabilă.

– În regulă, mă bucur că v-am putut fi de folos. O zi frumoasă să aveți!

Era ultimul apel pe ziua aceea. Un client calm și înțelegător, spre norocul meu, pentru că fusese o zi încărcată emoțional și mi-ar fi fost mult mai dificil să gestionez interacțiunea cu un om irascibil. Cei calmi și politicoși erau ca o mană cerească, exact în aceeași măsură în care cei dificili puteau fi incomozi, dar necesari. Cumva, ei făceau ca noi, operatorii, să fim indispensabili.

Aveam mari emoții, deoarece era ultima zi de muncă. Urma să intru în concediu și motivul pentru care îmi luasem câteva zile libere îmi provoca un miliard de sentimente contradictorii. Nu trebuia să merg în vreo stațiune, ci la un centru medical, dar niciodată nu am fost atât de nerăbdătoare să ajung la doctor. Acele analize erau mai mult decât importante. Ele mi-ar fi dat răspunsul pe îl așteptam de foarte mult timp. Pe scurt, de ele depindea viitorul meu. Nu aveam cum să nu mă bucur că programul se terminase.

– Vii? am întreat-o pe Alexandra, în timp ce îmi strângeam lucrurile în rucsac.

– Păi, hai odată, Ella, că arde pipota! mi-a răspuns aceasta, apucându-mă de mână și târându-mă după ea. Mișcă-te azi, că vreau să fumez și să ajung odată acasă. Mi-e foame rău. Fă pași!

Am urmat-o spre ieșire, fără să mai spun nimic. Unii colegi aveau clienți pe fir, alții abia își aprindeau calculatoarele,

iar câțiva plecau. Încercam să nu deranjez pe nimeni, în timp ce mă îndreptam spre ieșire, privind cu ciudă posteriorul prietenei mele, fără să comentez nici de această dată. Mă săturasem să o mai întreb cum și unde bagă atâta mâncare, fără să se îngrașe.

Alexandra era slabă, în ciuda faptului că mânca dublu cât mine, era frumoasă, cu toate că nu stătea foarte mult în fața oglinzii și bogată, chiar dacă lucra la call-center. Avea mereu zâmbetul pe față, deși era tot timpul obosită. Un adevărat fenomen al naturii și, da, era prietena mea. Ea le avea pe toate, iar eu, deși eram nevoită să țin mereu diete, nu aveam talie de invidiat. Unde mai pui că trebuia să am mare grijă cu părul meu, pentru că acesta avea o personalitate puternică și trebuia mereu să verific starea lui, ca să nu pară un bol cu popcorn. Aveam un trai mai modest și nu puteai spune că sunt o tipă foarte arătoasă, dar eram bine. Eram mulțumită, în linii mari, de viața mea. Mereu există loc de mai bine, numai că acest *mai bine* nu era o stea pe care să îmi doresc să o ating. Visul meu era altul.

Odată ieșite din clădire, Alexandra și-a aprins o țigară, trăgând cu sete din ea. S-a așezat pe bordură și a aruncat geanta cu neglijență pe jos. Una scumpă, evident. Avea acces la cardurile soțului său.

– Mâine mergi la analize, nu?

– Da, mâine și poimâine. Abia aștept! Bine, îmi este și puțin frică, am răspuns eu.

Aveam inima cât un purice, dar nici nu voiam să discut prea mult despre temerile mele. Simțeam că, dacă vorbesc despre ele, le dau o prea mare importanță, iar ele ar crește până s-ar face imense și m-ar înghiți cu totul. Știam că acolo unde îți lași gândurile să poposească va fi și realitatea. Gândurile atrag, iar cuvintele îți modelează viața.

– Da, da, te cred, acele sunt nasoale.

– Nu de ace, mă! Nu mi-e frică mie de ele. Vorbeam cu Dan și i-am spus și lui că, în cazul în care îmi vor spune că la mine există problema și nu are rezolvare, nu știu cum vom face. El nu vrea să audă de adopție. Nu neapărat că i se pare o idee proastă, din contră, crede că este un gest nobil, numai că nu înainte de a avea propriul copil. Îmi este groază, ca să fiu sinceră. Abia aștept și totodată sper ca ziua de mâine să nu mai vină. Vreau să știu și, totodată, nu îmi doresc să aflu.

– Adică ar adopta doar dacă deja ar avea unul biologic?

– Da.

– Dar dacă ai deja unul, la ce naiba să mai adopți? m-a întrebat ea, dându-și ochii peste cap. Nu o înțeleg pe asta, zău.

– Să crești un suflet nevinovat. Sunt atâția copii care au nevoie de părinți. Să te ajuți.

– Să te ajuți?

– Da. Ei sunt speciali. Au atâta iubire de oferit. De primit. Completează familii, vieți. Cred că este ceva magic.

– Mda, însă nu sunt eu de acord cu asta. Libertatea este sfântă, nu știu dacă se merită să ți-o pierzi așa, cu una, cu două. În fine. Lasă, fată, nu vă gândiți atât de departe. Cu siguranță se va rezolva, și în scurt timp te văd cu burtică. Abia aștept să fiu nașă! spuse ea, aprinzându-și o altă țigară.

– Așa sper și eu. Doar când mă gândesc că aș putea rămâne însărcinată în curând, mă ia așa un fior. Îmi doresc mult de tot! Un copil nu doar că m-ar împlini și ne-ar întregi familia, el îți dă cu adevărat un sens în viață, te învață ce înseamnă dragostea necondiționată. Un sufletel pe care să îl iubești și să-l educi nu este un scop, cred, dar este o căldură care-ți rămâne în suflet toată viața.

– Da, cred că ai dreptate. Cumva, este în legea naturii să avem urmași. Și eu cred că o să vreau pe viitor, dar momentan

nu sunt pregătită să am grijă non-stop de cineva. Neah, e prea mult pentru mine.

– La tine este altă treabă. Tu ai abia 24 de ani. Eu am 30, Alexandra. În afară de asta, îmi doresc. Tânjesc de ani de zile după un suflet mic și nevinovat, pe care să-l iubesc mai mult decât pe mine însămi. O să vină momentul când vei simți și tu asta.

– Da, știi, însă tu mereu zici că lucrurile se întâmplă exact așa cum trebuie să se întâmple.

– Și tocmai de-asta. Nu pot aștepta să pice din cer. Nu vreau să bat din palme și să apară un copil, dar și dacă stau și nu fac nimic nu se va întâmpla niciodată. Trebuie să acționez.

– Nu din cer. Știi tu de unde.

Din nou, Alexandra era doar ea. Făcea ca discuția să fie mult mai ușoară și lejeră, decât era în realitate. Acest subiect era unul dificil și dureros pentru mine.

– Eh, hai, hai.

– Vreau să spun că un bebeluș apare atunci când trebuie, nu? a întrebat ea.

– Sigur că da. Se naște atunci când este el pregătit. Își alege părinții potriviți pentru a-și trăi experiențele din această viață, dar asta nu înseamnă că trebuie să stau cu mâinile în sân. Pentru ca lucrurile să se întâmple, e nevoie și de acțiuni concrete. Multe cupluri se confruntă cu infertilitatea. Am citit undeva că opt din zece.

– Nu prea cred eu în toate aceste legi ale Universului sau cum le spui tu, însă am încredere în instinct, și dacă el îți spune să mergi la un specialist în infertilitate, înseamnă că asta este ceea ce trebuie să faci. Exact cum e la mine. Nu simt că trebuie să fiu părinte acum și asta îmi spune că trebuie să mai copilăresc. E simplu.

Alexandra avea deseori tendința să ducă discuția în altă direcție, și subiectul ei preferat era chiar propria persoană. Chiar și acum, când știa cât de tare îmi doresc să devin mamă, tot despre ea vorbea, dar după doi ani de prietenie, mă învățasem cu lucrul acesta și știam că nu o făcea cu vreun scop. Prietena mea era o fată pe cinste și, chiar dacă nu spunea mereu ceea ce trebuie, intențiile ei erau bune. Cel mai mult îmi plăcea la ea că avea umor și era autentică.

– Da, hai că eu trebuie să plec. Mai am câte ceva de făcut și apoi mă pregătesc pentru mâine. După tine vine Vlad? am întrebat-o.

– Da, trebuie să apară. Vrei să te ducem și pe tine acasă?

– Nu, mulțumesc. O să o iau pe jos. Simt nevoia să mă plimb puțin. Dan nu ajunge decât peste vreo două ore acasă. Vino să te pup și ține-mi pumnii.

Chiar aveam nevoie de o scurtă plimbare, să-mi limpezesc mintea. Voiam liniște să îmi pot auzi gândurile. Îmi trebuia un pic de spațiu, pentru a-mi simți emoțiile. Trebuia să fiu la capacitatea mea maximă, ca să pot transmite în Univers intențiile mele.

– Să aud vești bune.

– Așa sper și eu, să-ți dau vești bune. Să fii cuminte la muncă până vin și, te rog, nu uita că ești plătită să le rezolvi clienților problemele!

– Da' cum dracu'! De asta m-am și născut, ești nebună?!

– Da, fă-o cum crezi, dar sper să te mai găsesc pe aici când mă întorc, i-am spus, râzând.

– Fii pe pace! Te-am pupat!

Am plecat spre casă, în timp ce Alexandra a rămas să-și aștepte soțul. Am lăsat în spatele meu tot stresul de la muncă, pentru că aveam lucruri mult mai importante la care să mă

gândesc. Mă aștepta o zi cu totul deosebită. Nu aveam nevoie de niște sertărașe prin creier, din care să aud vreun client țipând. Alegeam să ignor atât munca, cât și tot ceea ce ținea de ea, chiar și părerile prietenei mele.

În general, ea venea cu mașina la muncă, dar acum o avea în service, motiv pentru care Vlad trebuia să vină cu a lui să o ia. Situația financiară a Alexandrei era peste a noastră, pentru că soțul ei era navigator, pe când al meu lucra la o firmă internațională de transporturi, într-un birou situat la marginea orașului. Tocmai din cauza faptului că Dan avea locul de muncă mai departe decât mine, el lua mașina, iar eu mă foloseam de mijloacele de transport în comun. Uneori, ca și acum, mergeam pe jos, iar alteori mă lăsa acasă prietena mea.

Locuiam în Constanța și iubeam asta, astfel că, în drumul meu, am făcut un popas pe plajă. Nu erau prea mulți oameni, iar cei care se plimbau pe acolo păreau în lumea lor, căci parcă nu le simțeau prezența și nici vibrația. Vremea nu era încă favorabilă pentru a face baie, însă tot mi-am dat jos pantofii și am intrat cu picioarele în apă. Era rece ca gheața, dar am reușit să fac câțiva pași, savurând atât acea înviorare datorită temperaturii scăzute, cât și a nisipului care îmi masa tălpile. Era o senzație plăcută. Mergeam pe malul mării, ocolind scoicile, pentru a nu mă răni. Parcă nimic nu mai exista, decât acel slalom printre ele și zbuciumul din inima mea.

În scurt timp, m-am dat bătută și am ieșit din apă, așezându-mă pe nisip, cu privirea spre mare. Aceasta mă liniștea, de obicei, dar, de data asta, ochii îmi erau înlăcrimați. Încercam să vizualizez viața mult dorită, alături de soțul și copilul meu, însă până și acest exercițiu era prea mult pentru mine în acel moment. Îmi doream atât de tare un bebeluș, încât orice mi-ar fi oferit viața, mie îmi lipsea acea iubire. Una

puternică, urmată de un sentiment de fericire sublimă. O viață la care am sperat ani de zile. Una la care tânjea și partenerul meu. Era ca și cum m-aș fi aflat într-o biserică ortodoxă, fără nicio icoană înăuntrul ei. Fix așa mă simțeam.

M-am căsătorit din dragoste cu Dan. Un om demn, inteligent, cu bun simț și afectuos. Îmi plăceau bărbații cu coloană vertebrală, curați la suflet și sinceri, la fel de mult cât mă atrăgeau bărbații tandri. El le avea pe toate. Pe lângă asta, și aspectul fizic a contat. Avea o statură athletică, niște dinți albi care îi făceau zâmbetul să fie fermecător, ochii de un negru rar întâlnit și tenul măsliniu. Am fost impresionată de frumusețea lui, dar nu a fost tocmai dragoste la prima vedere, ci atracție, inițial. Mai apoi a venit iubirea. Nu ne-am îndrăgostit de fizicul unuia altuia, ci de comportamentul și modul de a gândi. Din clipa în care l-am văzut, am simțit că îl cunosc de dinainte de a mă naște, numai că dragostea, până să ia forma pe care o are în prezent, a avut nevoie de timp. Era un om special și m-a făcut și pe mine să mă simt așa. Ca un luceafăr între stele.

Odată ce dragostea a început să înflorească, nu a durat mult până nu am mai putut sta departe unul de celălalt și am decis să ne unim destinele. Părea cel mai firesc lucru de făcut. M-a cerut de soție simplu, în pat, iar eu, cu aceeași lejeritate, am spus „da”.

Am avut o nuntă cu mulți invitați și veselie. Am muncit mult pentru a organiza evenimentul. M-am ocupat până și de aranjamentele florale, căci îmi doream mult ca anemonele să nu lipsească. Petrecerea a trecut pe nesimțite căci am savurat fiecare clipă. Dan a fost un mire care a știu să mă facă să mă simt ca o regină și, imediat după dansul mirilor, m-a surprins cu un cadou inedit. Nu știu cum a făcut și cine l-a ajutat în acest complot, dar părea că din tavan cad anemone însoțite de sute de fluturi. A fost sublim.